

Po vodě, po souši, po poušti...

Foto: Ondřej Havelka

Ondra Havelka už řadu let na našich stránkách vypráví o svých cestách. Zeptali jsme se ho tentokrát na jeho zážitky s dopravními prostředky.

Víme, že jsi procestoval už více než 100 zemí. Jakými dopravními prostředky jsi cestoval?

Cestoval jsem patrně vším, čím se cestovat dá, dokonce i tím, čím se cestovat nedá, a často něčím mezi tím... Jako mladí vyhledávající dobrodružství jsme neuznávali letadlo jako věc hodnou našeho zájmu. Letadlo bylo zkrátka pevně spojeno s masovým turismem. Kamkoli na světě se totiž můžete dostat po zemi a po vodě, letadlo není potřeba, jen potřebujete spoustu času, který jsme měli.

Cestovali jsme hlavně stopem na korbách trucků po Africe, na střechách autobusů po Asii nebo loděmi mezi kontinenty. Loď se dá bez problémů stopnout, jen je třeba počkat na správném místě. V přístavu se jednoduše domluvíte a plujete zadarmo, kam chcete. Cestoval jsem na střeše vlaku i v prázdných vagoncích vlaku nákladního. Stopnout se dá i motorka a dokonce i rikša v Indii. Cestoval jsem také na koni a několik týdnů na velbloudu, to bylo nejbolestivější.

Ale abych nekřivdil letadlům, v současnosti již rád leteckou dopravu využívám, protože času je mnohem méně. Loni jsem letěl největším osobním dopravním letadlem světa Airbus A380 z Honkg Kongu do Bangkoku a byl to příjemný zážitek.

Který dopravní prostředek Ti nejvíce vyhovoval?

Ta nejkrásnější místa na světě jsou většinou odlehlá a dostanete se tam jen pěšky. Nejkrásnější cestování spojení s nejkrásnějšími místy je proto jednoznačně chůze. Vše, co potřebujete na mnoho dní, máte v batohu a kráčíte absolutně svobodně krajinou k unikátním místům, kam se turista vyžadující bezpečí a pohodlí nikdy nepodívá.

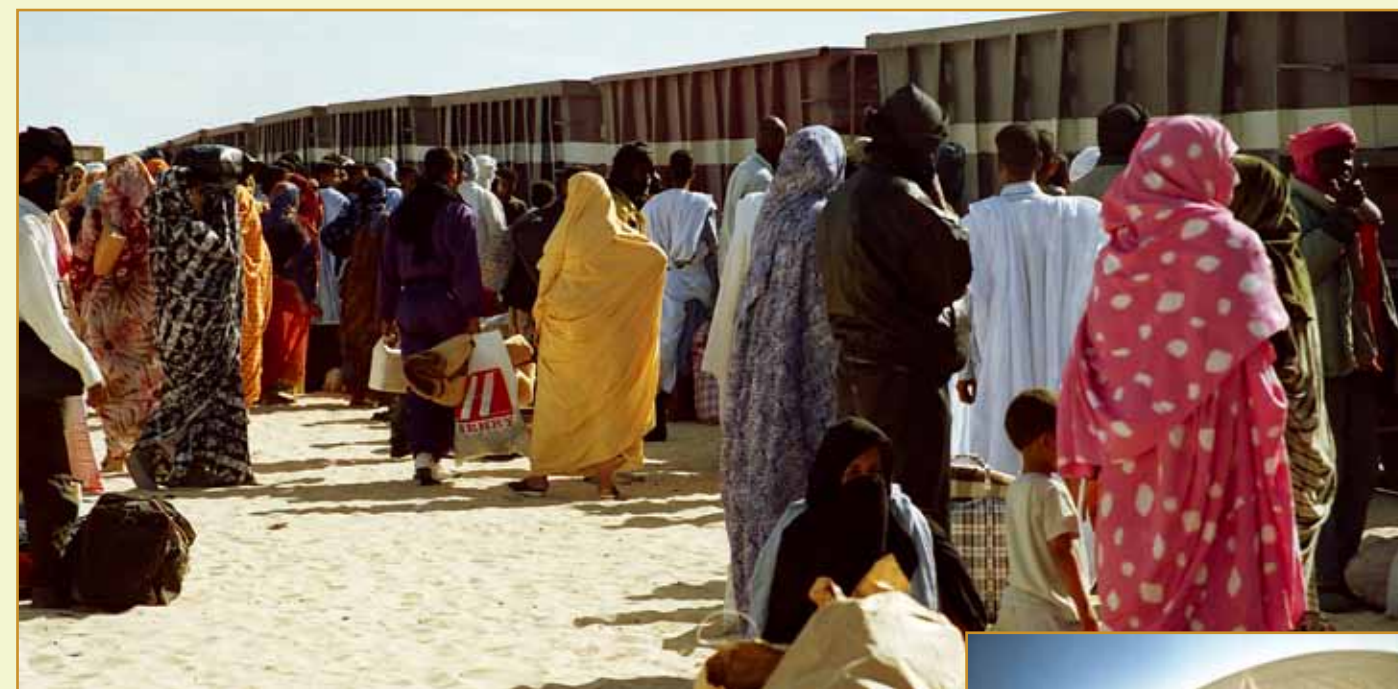
Která země je ideální na cestování vlakem?

V Mauritanii existuje železniční trať, po které jezdí při hranici se Západní Saharou (v současnosti okupovanou Marokem) nejdelší nákladní vlak na světě. V maximálním využití vagonů měří až 6 kilometrů. Tento vlak vozí železnou rudu z dolů na severu Mauritanie do přístavu v Nouadhibou. Opačným směrem jezdí prázdný, a to je také jediná možnost, jak se dostat přes zamínovanou část pouště dál do Mauritanie. Žádné silnice ani jiné cesty tam zkrátka nejsou. Naskočili jsme do prázdného doku pokrytého železitým popílkem, který nás pár minut po vyjetí obalil. Začali jsme se jím dusit, takže jsme se obalili látkou a snažili se to přežít. Jakmile se vlak rozjel na vyšší rychlost, přišla další rána. Projížděli jsme nekonečnou hejnu kobylek, která do nás narážela, leckdy pěkně bolestivě, a chytala se nás. Pěkná apokalypsa.

Jindy jsme cestovali vlakem přes velkou část Súdánu. Vlak české výroby z předválečných let byl plný lidí. Zbylo na nás jedno malé místečko na chodbě. Vešli jsme se dva i s batohy. Cesta trvala 55 hodin, ale byla příjemněována zvláštním zvykem. Vždy po asi deseti hodinách vlak zastavil jen tak uprostřed pouště. Lidé vyšli ven, rozhodli na písek koberce, vynesli vodní dýmky a začali připravovat kávu a čaj. Na kobercích se polehávalo, popíjelo a diskutovalo asi dvě hodiny, potom se vše zase přepravilo do vlaku a jelo se dál. Cesta vlakem tím dostala

nový rozměr a poušť za rozbitými okny byla najednou bližší, osobnější a vlídnější...

Zažil jsem mnoho dlouhých cest vlakem, které trvaly dva dny a více, ale jednu jsem málem nepřežil. Bylo to v Indii. Vlak měl standardních 20 hodin zpoždění, když jsme s kamarádem už poměrně unavení po dlouhém čekání na peroně naskakovali. Byl tak přeplněn, že nás dav natlačil pod rozbité umyvadlo vedle záchodu bez dveří. Lidé byli všude, nedalo se hnout. Plná byla i střecha a někteří se drželi mříží po stranách vlaku. Před námi bylo asi 40 hodin jízdy. Bohužel jsem po deseti hodinách začal cítit zvýšenou teplotu. Mohl jsem mít tak 39, což je na Indii a zdejší jídlo běžná věc. Sníte něco příliš pálivého, reakce organismu se seče s únavou, dehydratací a ostrým sluncem a horečka je tu hned. Normálně si člověk odpočine a vše se ustálí. Ve vlaku to ale nešlo. Chtěl jsem někde vystoupit, ale byli jsme natlačeni davem na stěnu WC a nedalo se hnout. Prožil jsem tak hrůzoplých třicet hodin, že už jsem po zbytek cesty po Indii vlak nepoužil. Po tomto zážitku mi stačilo vidět vlak a bylo mi neskutečně zle. Abych ale indickým železnicím nekřivdil, prožili jsme i příjemné kratší cesty

bez problémů a s krásnými výhledy z pomalu jedoucího vlaku.

Přidám ještě jednu zvláštnost. V Pákistánu, kde je obecně pro nás velmi levně, mají cizinci 50% slevu na jízdenku na vlak. A co víc, ze zbylé části mají ještě dalších 50% slevy studenti. Díky tomu se nám podařilo procestovat východní Pákistán za čtvrtinu obvyklé ceny, která je už tak dost nízká...

Jaká byla Tvá nejnebezpečnější cesta dopravním prostředkem?

V pouštní indické zemi Rajastan jsme stopli terénní džíp. Byl sice plný, ale protože tam za celý den neprojelo jediné auto, nechťeli jsme ho nechat ujet. Naskočili jsme na zadní nárazník a drželi se za horní lištu. Ze začátku to vypadalo celkem dobře, měkká písčiná cesta s námi hezky houpala, ale po několika kilometrech se nám začaly odkrývat ruce, protože těžký batoh nám je dokonale stáhl. Když to ještě šlo, bouchali jsme na korbou v domnění, že nás řidič uslyší a zastaví, ale řvoucí indická hudba zevnitř auta byla jasným znamením, že neuslyší. Džíp svištěl asi stovkou a nám bylo jasné, že brzy odpadneme. Naštěstí se před námi objevila policejní kontrola a auto začalo prudce brzdit. Když

už jsme jeli celkem pomalu, vymetl řidič pořádnou díru, a to nás katapultovalo do písku cesty. Tehdy se nám nic nestalo, ale kdyby řidič nezpomalil, tak nevím, nevím...

Shodou okolností také v Rajastanu jsme si pronajali na pár dní velbloudy a vyrazili na nich do pouště. Zprvu idylický cestovatelský zážitek se třetí den změnil v horor. Můj velbloud kousl zezadu do slabiny velblouda mého kamaráda, ten se vzeplal, otočil se a kousl zase na oplátku toho mého. Potom, co se silně pokousali, se oba splášili a uháněli s námi přímo do kaktusů. Skončili jsme uprostřed kaktusu s mnoha bodlinami zapíchanými po celém těle. Málem jsme vykřváceli. Od té doby velbloudům nevěřím. Poslední trn mi vytahoval z ucha můj lékař v Čechách půl roku poté. Na místě jsme si ho pro množství krve nevyšiml a trn mi zarostl do ucha.

A nejkurióznější dopravní prostředek?

Nejkurióznější a také můj nejoblíbenější je podvodní skútr. V Egyptě na Sinajském poloostrově jsem měl tu čest účastnit se archeologického výzkumu zabývajících se přechodem Hebrejů vedených Mojžíšem přes Rudé moře. Měl jsem na starost výzkum pod hladinou moře v předpokládaných místech přechodu Rákosového moře. S manželkou jsme dostali k dispozici nejvýkonnější potápěčský skútr, který umí vyvinout úctyhodnou rychlost a svým zvukem přitahuje delfíny. Skútr byl koncipován pro dva potápěče. Mnohokrát kolem nás bylo až deset delfínů, kteří se zaujetím pozorovali bzučící stroj a skotačili kolem nás...

Jako dopravní prostředek bys chtěl vyzkoušet...

S partou kamarádů bychom chtěli pokácet pár stromů, postavit jednoduchý vor a plout co nejdál po řece Mekong. Mluvíme o tom již pár let, tak doufám, že se nám to splní...

Děkujeme za rozhovor a přejeme Ti, ať všechny Tvé cesty u Boha začínají a k Bohu směřují.

Redakce

